ÉNEKES ZSOLOZSMA

A MEGHOLTAKÉRT

Officium defunctorum

Az Esztergomi Breviárium és a Premontrei Breviárium alapján
a Premontrei Rend Gödöllői Kanóniájának használata szerint.
Gödöllő 1999.

Kövi Szűz Mária Templom 2025.

HALOTTI ZSOLOZSMA
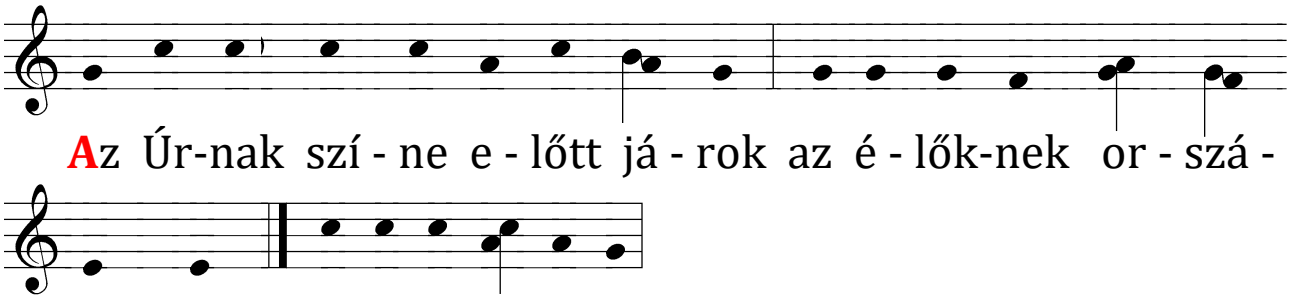
Officium defunctorum

A halottak zsolozsmája csak (első) vesperásból, vigíliából és laudesből áll. (A kishórákat a hétköznapi rend szerint végezzük.) A halotti vesperásban és laudesben (mely régebbi formájában őrzi a római offíciumot) a bevezetés, kapitulum, himnusz elmarad. A zsoltárok és kantikumok végén a doxológia (Dicsőség...) helyett egyetlen verset mondunk: Adj Uram örök nyugodalmat neki(k) * és az örök világosság fényeskedjék neki(k).

Vesperás

A bevezetés elmarad.

Antifóna • 3g
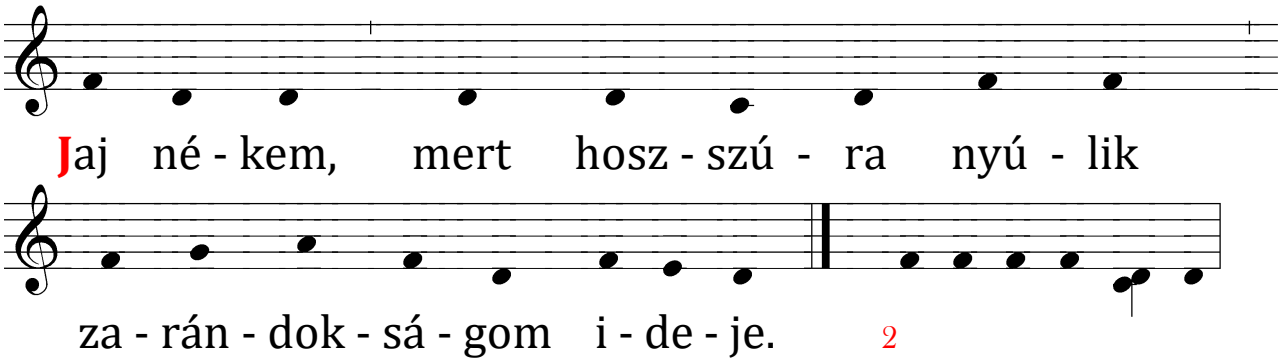

3g

114. zsoltár

SZERETEM én az *U*rat, *
mert meghallgatja az én imádság*om* **szavát**;
Mert hozzám hajtotta *fü*lét *
ama napon, midőn segítség*ül* **hív**tam.
Körülvettek engem a halál kín*ja*i, *
s a túlvilág veszedelmei re*ám* **találtak**.
A keserűség és a fájdalom megragadtak engem, †
akkor kiáltottam az *Úr*hoz:
* Ó Uram, mentsd meg az *én* **lelke**met!
Irgalmas az Úr és *i*gaz, *
könyörületes a *mi* **Iste**nünk.
A kicsinyeknek őrizője *az* Úr, * megaláztak, és ő megszabadí*tott* **en**gem.
Nyugodjál meg, én *lel*kem, *
mert az Úr gondo*dat* **vise**li;

Mert megmentette lelkemet
a ha*ál*tól, *
szemeimet a
könnyhullatástól, lábaimat
az el*bu***kás**tól;
És így az Úrnak színe előtt
jár*ha*tok *
az élőknek or*szá***gá**ban!
Adj Uram örök nyugodalmat
*ne*ki(k) *
és az örök világosság
fényesked*jék* **ne**ki(k). ANT.

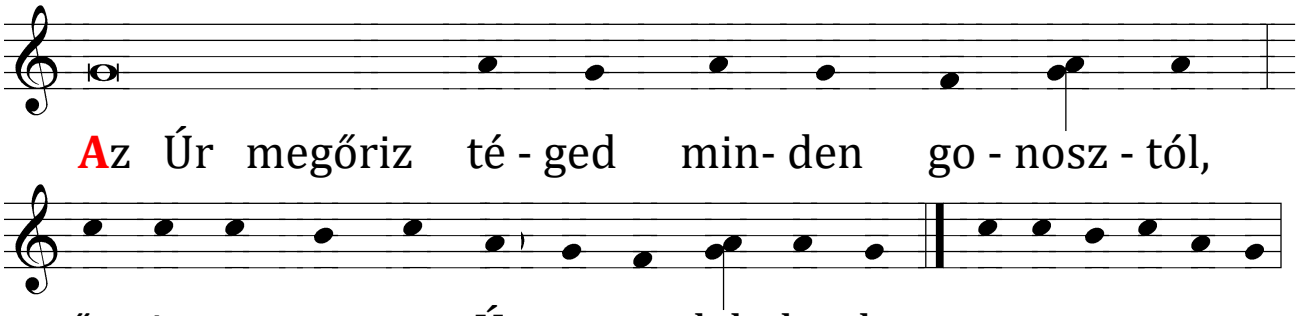
Antifóna • 2

119. zsoltár

Az Úrhoz kiáltottam,
midőn háborgattak
engem, *
és meghallgatott *en*gem.
Uram, szabadítsd meg
lelkemet a hazug **aj**kaktól, *
az álnok *nyelv*től!
Mi érjen téged, te **ál**nok
nyelv, *
mi legyen a te ju*tal*mad?
A hatalmasnak éles **nyi**lai, *
s vele pusztító *tü*zek.
Jaj nékem, mert hosszúra
nyúlik zarándokságom **i**deje,
* a sötétség lakói között
la*ko*zom.
Régóta van már
számkivetésben az én
lelkem *
azok közt, kik a békét
gyű*lö*lik.
Én békességes voltam,
midőn **szól**tam, *
ok nélkül támadtak
el*le*nem.
Adj Uram örök nyugodalmat
neki(k) *
és az örök világosság
fényeskedjék *ne*ki(k). ANT.

Antifóna • 8g

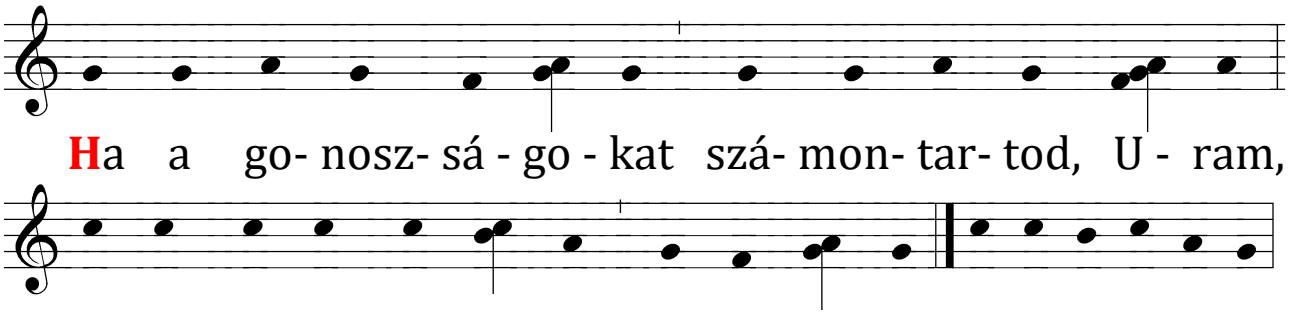

8g

120. zsoltár

SZEMEIMET a he*gyekre*
emelem: *
honnét jőne se*gítség*
énnekem?
Az Úrtól van az én
*segít***ség**em, *
tőle, ki a mennyet és a
földet **al**kotá.
Ne hagyja meginogni *a te*
lábadat, *
és ne aludjék, aki *téged*
őriz!
Íme, nem aluszik és *el nem*
szunnyad, *
aki Iz*ráelt* **ő**rizi.
Az Úr a te őriződ, az Úr
neked ár*nyékos* **ol**talom *
jobb *kezed* **fö**lött.
Nappal a nap nem *sérthet*
téged, *
sem *a hold* **éj**jel.
Az Úr megőriz téged *minden*
gonosztól, *
őrizze meg az Úr *a te*
lelkedet!
Az Úr őrizzen, mikor érkezel,
s *mikor* **tá**vozol *
mostantól fogva és
*mindö***rök**ké!
Adj Uram örök nyugo*dalmat*
neki(k) *
és az örök világosság
fényes*kedjék* **ne**ki(k). ANT.
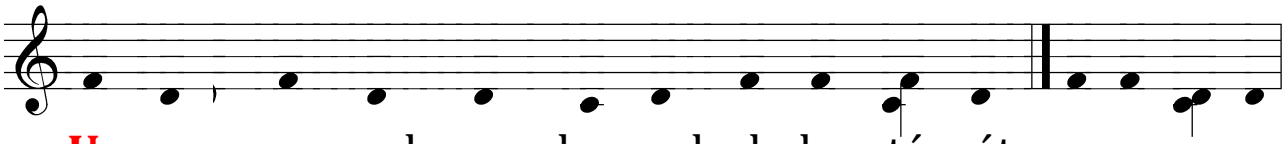
Antifóna • 8g

129. zsoltár

A mélységekből kiáltok hoz*zád, ó*, **U**ram, *
Uram, hallgasd meg *az én* **szó**mat!
Legyen a te *füled* **fi**gyelmes *
az én könyörgé*semnek* **sza**vára!
Ha a gonoszságokat számon *tartod*, **U**ram, *
Uram, ki áll meg akkor *tee***lőt**ted?
De nálad ke*gyelem* **va**gyon, *
és a te törvényed miatt reménykedem *benned*, **U**ram.
Reménykedik az én lelkem az ő *igé***jé**ben, *
az én lelkem az Úrra *vára***ko**zik.
Miként virrasztó a *hajnal* **jött**ére, *
várakozzék az *Úrra* **Iz**ráel;
Mert az Úrnál az *irgal***mas**ság, *
és bőséges őnála a *szaba***dí**tás;
És ő szabadít*ja meg* **Iz**ráelt *
mind az ő gonosz*sága***i**ból!
Adj Uram örök nyugo*dalmat* **ne**ki(k) *
és az örök világosság fényes*kedjék* **ne**ki(k). ANT.

Antifóna • 2

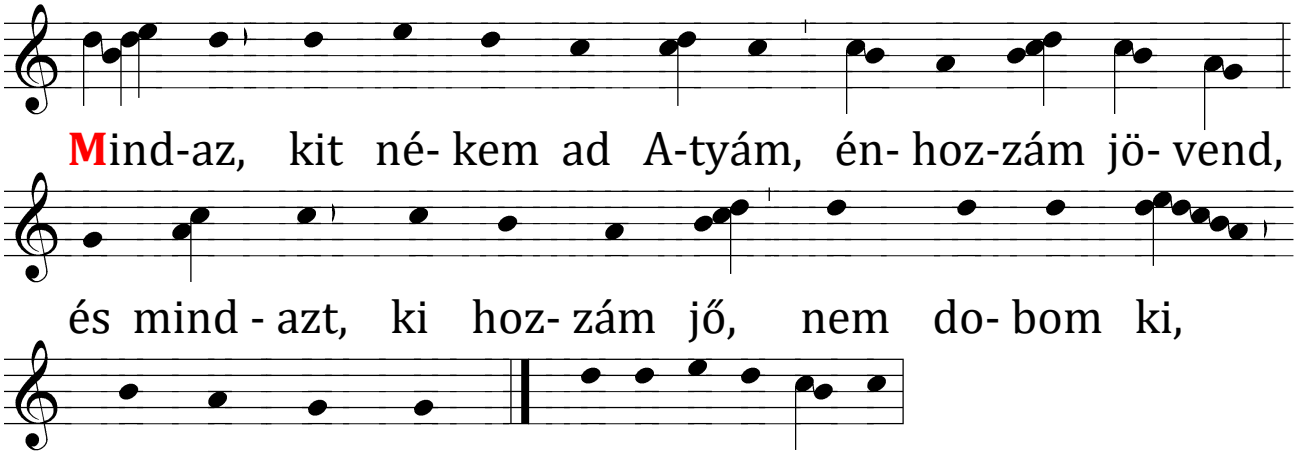

137. zsoltár

HÁLÁT adok neked, Uram,
teljes **szí**vemből, *
mert meghallgattad az én *szó*mat.
Az angyalok színe előtt
éneklek **né**ked, *
leborulok a te szentélyed *e*előtt.
Hálát adok a te nevednek
irgalmasságodért és
hűsé**ged**ért, *
mert felmagasztaltad
mindenek fölött a te szent
ne*ve*det.
Valamely napon segítségül
hívlak, meghallgatsz **en**gem,
* és megsokasítod az erőt az
én lel*kem*ben.
Valljanak meg téged, Uram, a
föld minden kirá**lya**i, *
midőn szádnak beszédét
*hall*ják;
És énekeljék meg az Úrnak
útjait, *
hogy nagy az Úr dicső*sé*ge;
Mert fölséges az Úr †
és letekint a kicsi**nyek**re, *
de a kevélyeket csak
távolról *né*zi!
Ha szorongatás közepette
járok is, te éltetsz engem, †
és ellenségeim haragja
ellen kiterjeszted a **ke**zedet,
* és megszabadít a te *job*bod.
Az Úr elvégzi, amit
énbennem kezdett. †
Uram, a te irgalmad
örökké**va**ló, *
ne vesd meg kezednek
alko*tás*át!
Adj Uram örök nyugodalmat
neki(k) *
és az örök világosság
fényeskedjék *ne*ki(k). ANT.
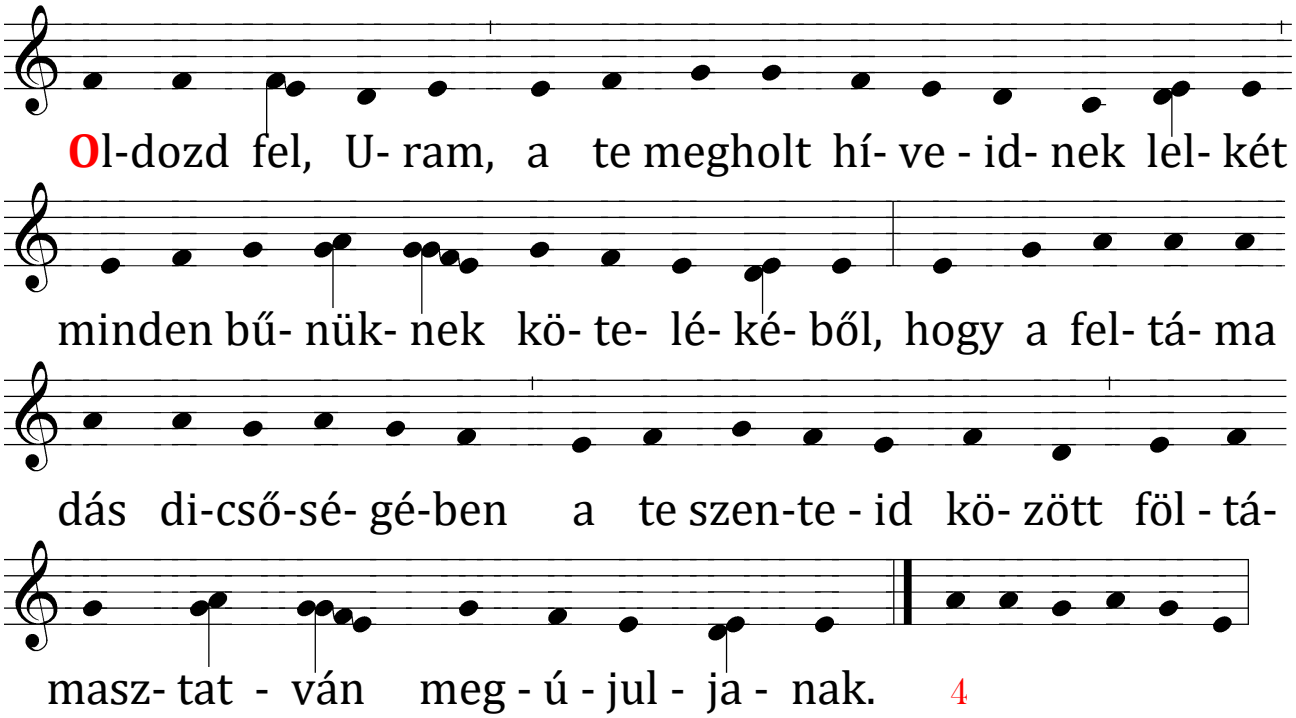
Minden más részt elhagyva következik a Magnificat.

Antifóna a Magnificathoz

7c

vagy másik antifóna

4

A Boldogságos Szűz éneke

✠ MAGASZTALJA *
az én lel*kem az* **U**rat;
És örvendezik *az én* **lel**kem *
az én üdvözítő
*Iste***nem**ben;
Mert meglátta az ő
szolgálójának alá*zatos***ság**át,
* és íme, mostantól fogva
boldognak mondanak engem
minden **nemze**tek;
Mert nagy dolgot cselekedett
énve*lem a* **Ha**talmas, *
és szent *az ő* **ne**ve;

És az ő irgalmassága
nemzetségről *nemzet***ség**re *
azokon, *kik őt* **fé**lik!
Hatalmasságot cselekedett
az ő **kar**jával, *
szétszórta a gőgösöket
szívüknek elbízott*sága* **ál**tal.
Letette a hatalmaso*kat a*
székről, *
és fölmagasztalta az
alá*zato***sa**kat.
Az éhezőket betöl*tötte*
jókkal, *
és a gazdagokat ü*resen*
küldte el.
Fölvette Izráelt, *az ő*
szolgáját, *
hogy ne felejtse
ir*galmas***ság**át;
Miképpen megmondotta
vala *atyá***ink**nak, *
Ábrahámnak és az ő
maradékának *mindö***rök**ké.
Adj Uram örök nyugodalmat
neki(k) *
és az örök világosság
fényeskedjék *ne*ki(k). ANT.

Könyörgés

KÖNYÖRÜLJ, Urunk, valamennyi elhunyt szolgádnak és szolgálódnak lelkén, kikért Fölséged színe előtt itt esedezünk, hogy e kegyeletes szolgálatnak jóvoltából bejussanak a te örökkévaló nyugodalmadba. A mi Urunk, Jézus Krisztus által…

vagy

MINDEN híveidnek alkotója és megváltója, Isten, add meg szolgáid és szolgálóid lelkének minden bűnüknek bocsánatát, hogy a feloldozást, melyre mindenkor vágyakoztak, e kegyes esedezések által elnyerhessék. Ki élsz és uralkodol az Atyával és a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké. Ámen.

Könyörgés egy megholtért

ÚRISTEN, aki bőkezűen osztod a megbocsátást és szíveden viseled az ember üdvösségét, kegyelmedet arra kérjük, engedd, hogy testvérünk, N. szolgád (szolgálód), akit e világból magadhoz szólítottál, a boldogságos, mindenkor szűz Máriá-

nak és minden szenteknek közbenjárásával segítve, az el nem múló boldogság örökrészébe eljuthasson. A mi Urunk…

℣. Adj Uram örök nyugodalmat neki(k).
℟. És az örök világosság fényeskedjék neki(k).

℣. Nyugodjanak (Nyugodjék) békességben.
℟. Ámen.
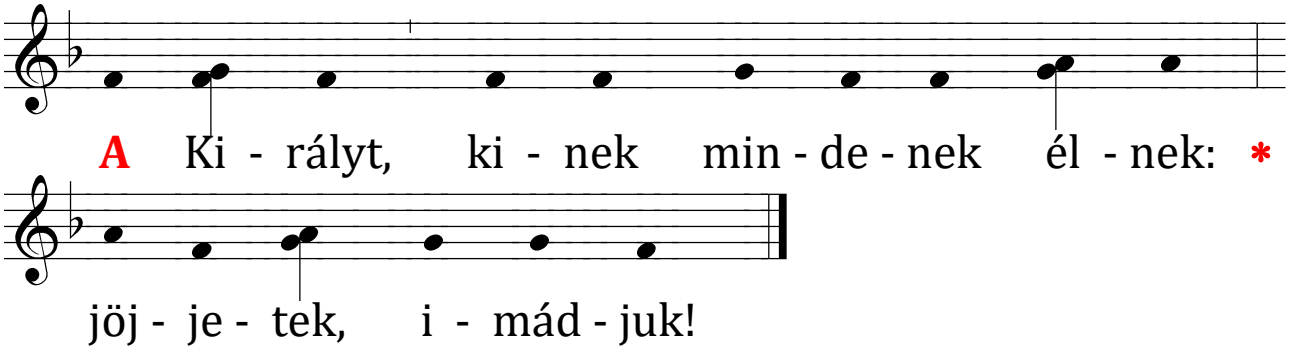

Halotti virrasztás

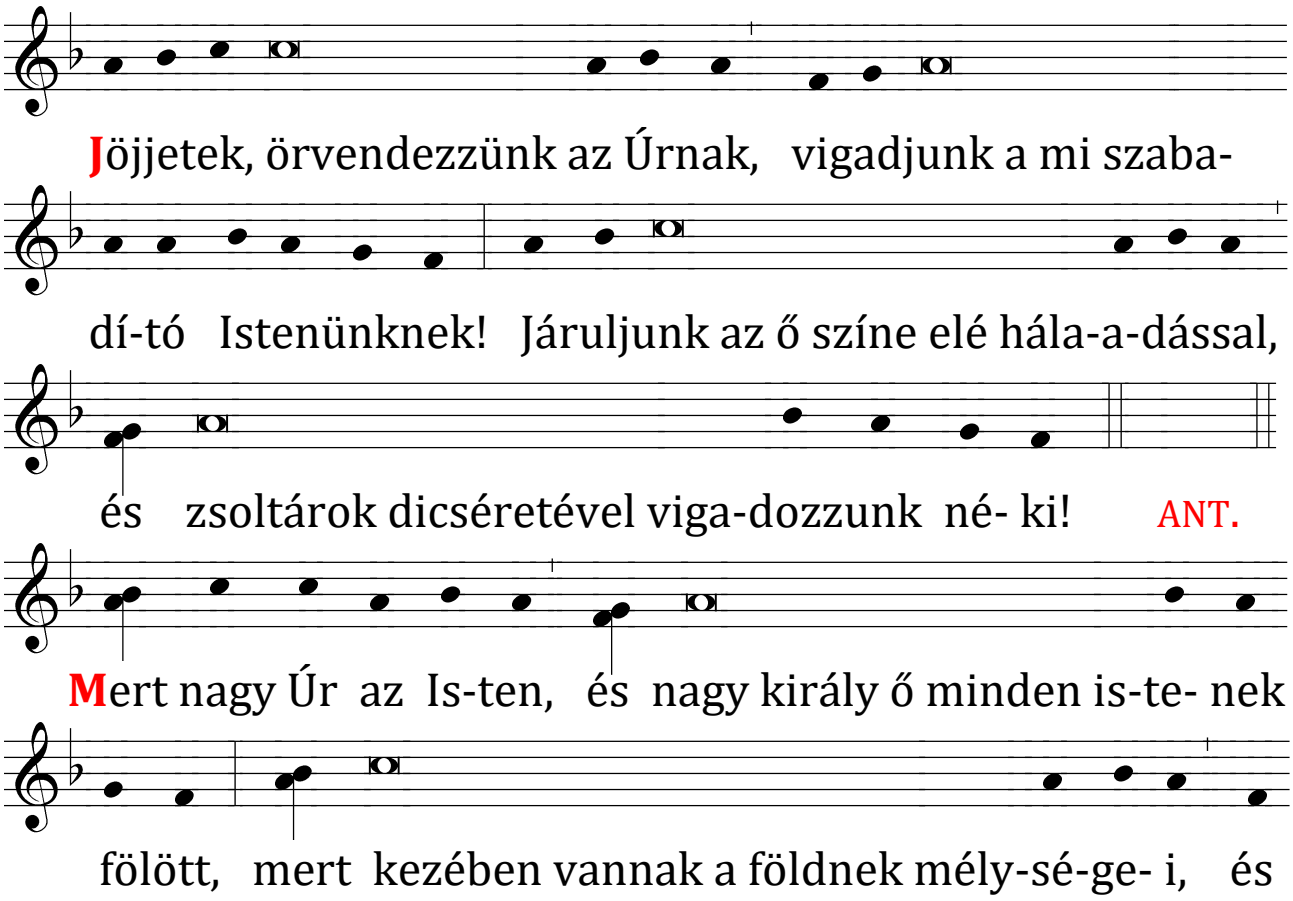
℣. Imádkozzunk a megholt hívekért!
℟. Adj, Uram, örök nyugodalmat nekik,
és az örök világosság fényeskedjék nekik!

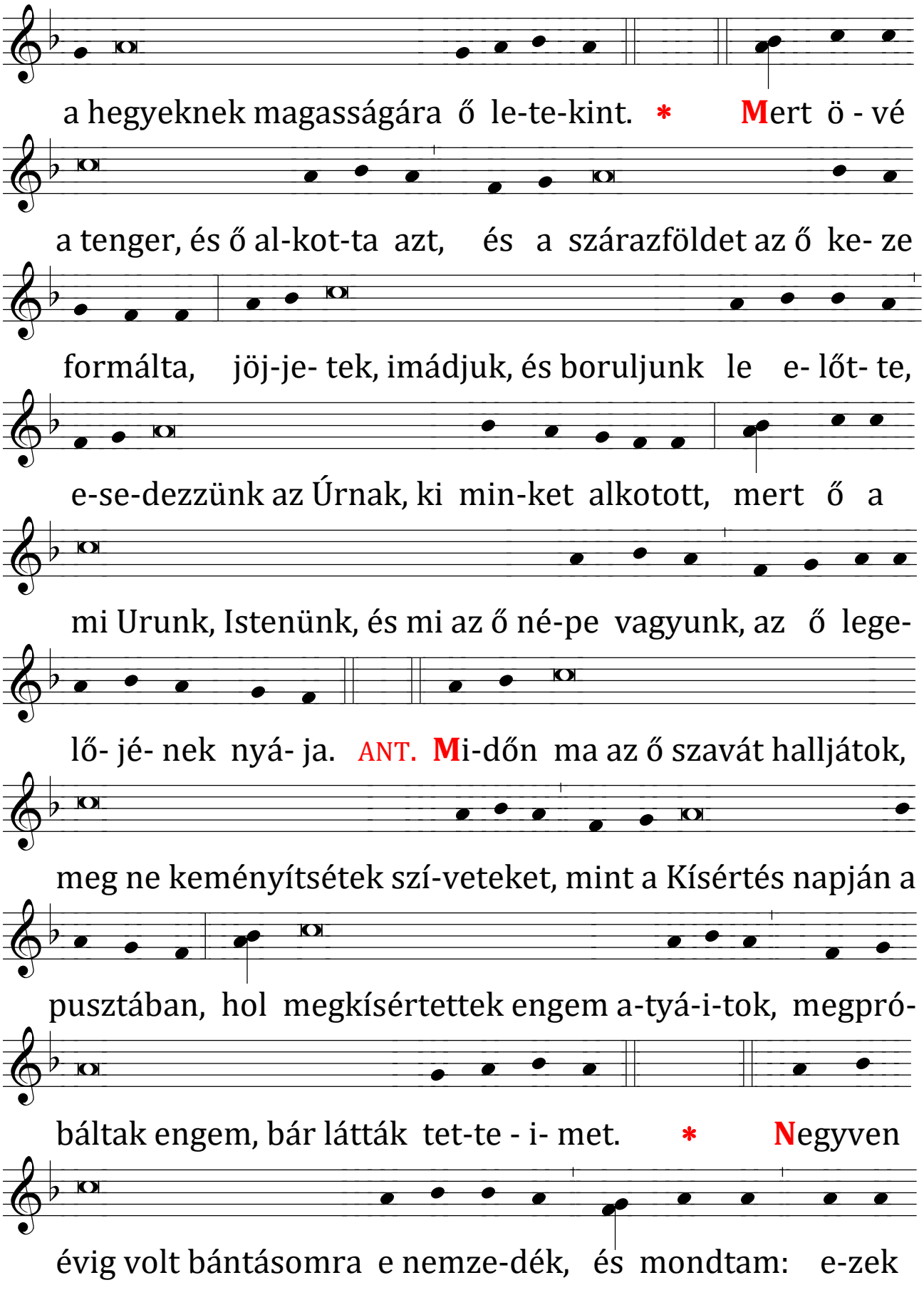
A bevezetés elmarad.

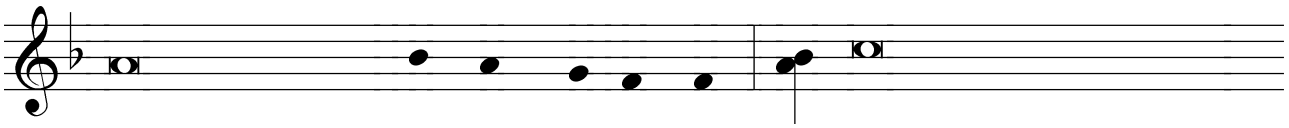
Invitatórium

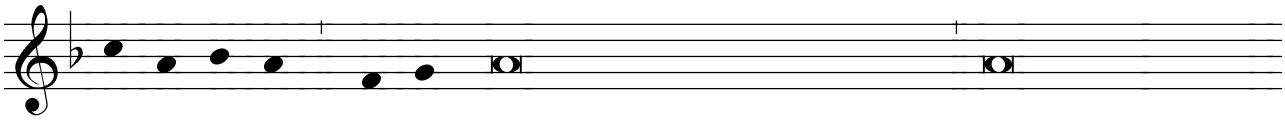
94. zsoltár

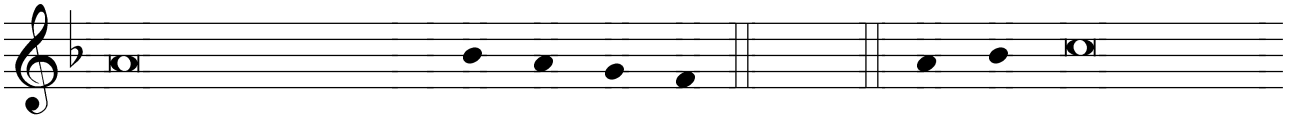

a hegyeknek magasságára ő le-te-kint. * Mert ö - vé
a tenger, és ő al-kot-ta azt, és a szárazföldet az ő ke- ze
formálta, jöj-je- tek, imádjuk, és boruljunk le e- lőt- te,
e-se-dezzünk az Úrnak, ki min-ket alkotott, mert ő a
mi Urunk, Istenünk, és mi az ő né-pe vagyunk, az ő lege-
lő- jé- nek nyá- ja. ANT. Mi-dőn ma az ő szavát halljátok,
meg ne keményítsétek szí-veteket, mint a Kísértés napján a
pusztában, hol megkísértettek engem a-tyá-i-tok, megpró-
báltak engem, bár látták tet-te - i- met. * Negyven
évig volt bántásomra e nemze-dék, és mondtam: e-zek

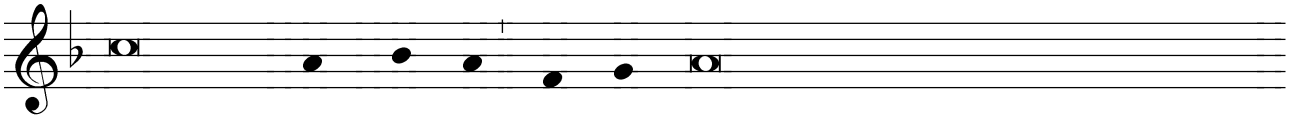
mindenkor tévelyegnek szívükben! És nem ismerték fel az én

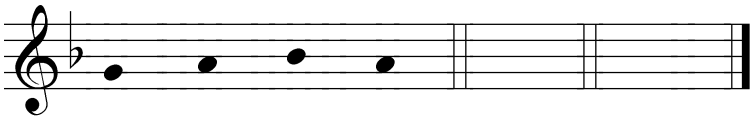
u-ta- i- mat, azért megesküdtem haragomban: bizony nem

mennek be az én nyugalmamba! ANT. **A**dj U - ram örök

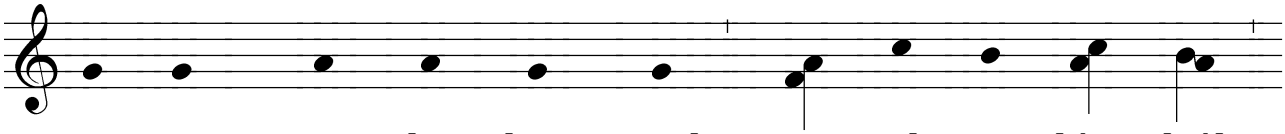

nyugodal-mat ne-ki, és az örökkévaló világosság fényes-

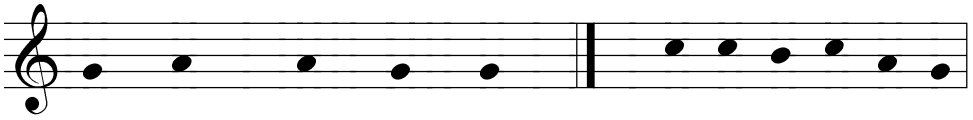

ked- jék ne - ki. * ANT.

Antifóna

U - ram, te ki - hoz - tad az al - vi - lág - ból

az én lel - ke - met. 8g

4. zsoltár

MIDŐN segítségül hívlak,
hallgass meg engem,
én igaz*ságom* **Is**tene, *
ki a szorongatásból tágas-
ságra ve*zettél* **en**gem!
Kö*nyörülj* **raj**tam, *
és hallgasd meg i*mádsá-*
gomat!
Emberek fiai, meddig lesztek
kemény **szí**vűek, *
miért szeretitek a hiúságot
és keresitek a *hazug***ság**ot?

12

Tudjátok meg, hogy csodát művel az Úr *az ő* **szent**jével, * az Úr meghallgat engem, mikor *hozzá* **ki**áltok!
Haragudjatok bár, de ne *vét-kezze***te**k, *
szálljatok magatokba nyugvóhelyeteken és el*csön-de***sed**jetek!
Áldozzátok az igazság *áldo-za***t**át, *
és bízza*tok az* **Úr**ban!
Sokan mondják: †
Valami jót ki mutat *immár* **ne**künk? *
Jelként ragyogtasd fölöttünk, Uram, orcád vi*lágos***sá**gát;
Ki vigasságot ad*tál a* **szí**vembe, *
nagyobbat, mint övék, mikor boruk és búzájuk bő*ség-gel* **te**rem!
Így hát békességben al*szom és* **meg**nyugszom, *
mert ha magam vagyok is, Te megtartasz, Uram, *re-mény***ség**ben.
Örök nyugodalmat adj, *Uram,* **ne**kik, *
és az örök világosság fé-nyes*kedjék* **ne**kik! ANTIFÓNA

15. zsoltár

TARTS meg *engem,* **U**ram, * mert te*benned* **bíz**tam!
Mondtam az Úrnak: Én Is*te-nem* **vagy** te, *
nincs más *javam* **kí**vüled.
A szentekben, kik e földön vannak, a jeles *férfi***ak**ban, *
bennük van minden gyö-*nyörű***sé**gem.
Íme, megsokasodik azok nyo*morú***sá**ga, *
kik más istenek *után* **fut**nak.
Véres italáldozataikból *nem ál***do**zom, *
föl sem veszem ne*vüket* **aj**kamra!
Az Úr az én örökségem és kelyhem *osztály***ré**sze, *
Te vagy, ki örökségemet meg*adod* **né**kem.
A mérőzsinór jeles részt *szabott* **ne**kem, *
mily szépséges az én *örök-sé***g**em!
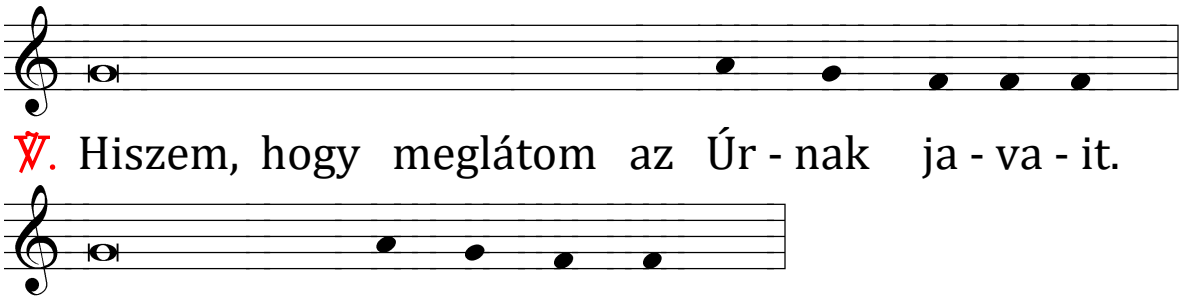
Áldom az Urat, ki értést *adott* **ne**kem, *
s az én bensőm még éjjel is figyel*meztet* **en**gem.
Szemem előtt *az Úr* **min**denkor, *
jobbomon van, azért nem *inga***do**zom.
Ezért örvendezik a szívem és megvi*dul a* **ben**sőm, *
az én testem is remény*ség**ben** **nyug**szik;
Mert lelkemet az alvi*lágban* **nem** hagyod, *
s nem engeded, hogy a te szented *romlást* **lás**son.
Megismertetted velem az élet útjait, †
az öröm teljességét a te *színed* **e**lőtt, *
jobbod felől a gyönyörűségeket *mindö***rök**ké.
Örök nyugodalmat adj, *Uram,* **ne**kik, *
és az örök világosság fényes*kedjék* **ne**kik! ANTIFÓNA

29. zsoltár

MAGASZTALLAK téged, Uram, mert föle*meltél* **en**gem, *
nem engedted, hogy az én ellenségeim örül*jenek* **raj**tam.
Én Uram, Istenem, hozzád *kiál***tot**tam, *
és meggyógyí*tottál* **en**gem.
Uram, kihoztad az alvilágból *az én* **lel**kemet, *
életre keltettél a sírba *szállók* **kö**zül.
Dicséretet mondjatok az Úr*nak, ő* **szent**jei, *
hálát adjatok az ő szentségének emlé*kezeté***é**rt;
Mert egy pillanat *az ő* **ha**ragja, *
de jóakarata vé*gig az* **é**leten.
Este még si*ralom* **va**gyon, *
de reggel*re már* **ö**röm.
Én pedig biztonságomban így *szóltam* **ak**kor: *
Nem rendülök meg *mindö***rök**ké.
Uram, a te aka*ratod* **sze**rint *
erőssé tetted *az én* **he**gyemet;
De elfordítottad az or*cádat* **tő**lem, *
és akkor *megren***dül**tem.

Hozzád kiál*tottam,* **U**ram, *
az én Istenemhez *könyö-*
rögtem.
Mi haszon *az én* **vé**remben, *
ha alámeg*yek a* **rom**lásba?
Vajon a por *áld-e* **té**ged, *
és hirdeti-e a te *igaz***sá**god?
Meghallgatta az Úr és kö*nyö-*
rült **raj**tam, *
az Úr lett *nékem* **se**gítőm.
Sírásomat örömre *fordí***tot-**
tad, *
elszaggattad gyászruhámat
és körülöveztél *vigas***ság**gal;
Hogy énekeljen neked az én
dicsőségem és *ne hall***gas**son,
* én Uram, Istenem, örökké
hálát *adok* **ne**ked.
Örök nyugodalmat adj,
Uram, **ne**kik, *
és az örök világosság fé-
nyes*kedjék* **ne**kik! ANTIFÓNA

Verzikulus

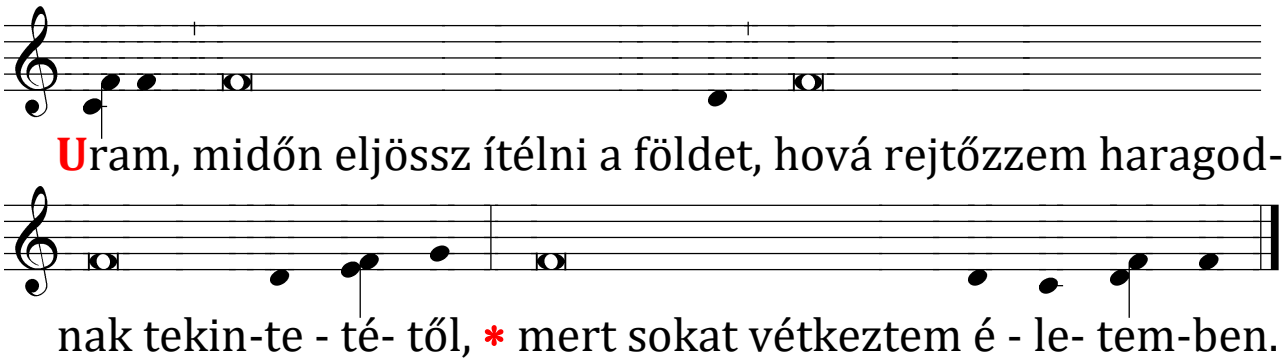

Olvasmány Jób könyvéből

AZ asszony szülötte, az ember rövid ideig él, · és betelik sok nyomorúsággal. Mint a virág, kinyílik és elhervad, · eltűnik, mint az árnyék, · és nincs tartós maradása. Mégis érdemesnek tartod, hogy reá vesd a szemedet, · és perbe szállj vele? Tisztátalan magból fogantat ki tehet tisztává? Nemde te, Uram, · az egyedülvaló? Rövidek az ember napjai, · és hónapjainak száma nálad van, · határt szabtál neki, melyet át nem hághat. Hagyd egy kevéssé magára, · hadd pihenjen, · míg el nem jön várva várt napja. Bár időt

szabnál nekem, · mikor majd rólam megemlékezel! Ha az ember meghal, · vajon életre kel-e ismét? Akkor katonasorom minden napján várnám, · hogy elérkezzék leváltásom. Te szólítanál, · én meg jelentkeznék nálad, · s odanyújtanád jobbodat kezed alkotásának. Te akkor megszámlálnád minden léptemet, · de nem néznéd az én vétkeimet.

Responzórium
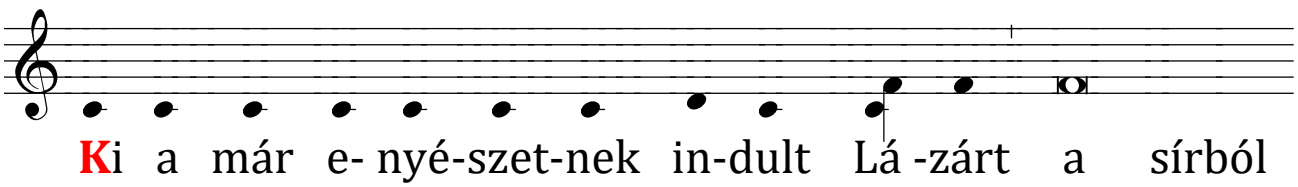

℣. Félek elkövetett vétkeimért, † és pirulok előtted, * midőn eljövendesz ítélni, ne kárhoztass *el* engem! * ℟. MERT SOKAT VÉTKEZTEM. URAM.

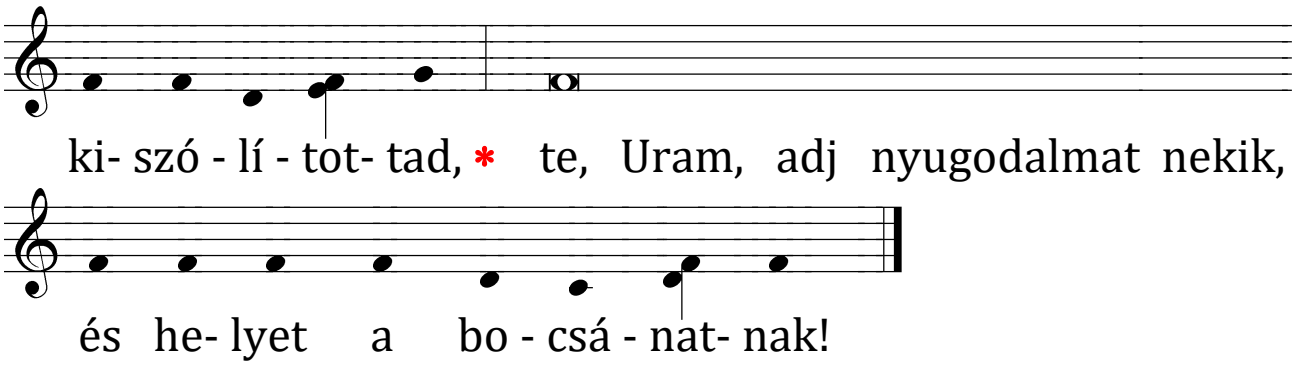
Olvasmány Szent Ágoston püspök beszédéből

VALAHÁNYSZOR meghalt testvéreink emléknapját üljük, értelmünkbe kell idéznünk azt, hogy miben kell reménykednünk, és azt is, hogy mitől kell félnünk. Remélnünk kell ugyanis arra való tekintettel, amit a Szentírás így mond: „Drágalátos az Úr szemében a szenteknek halála.” De félnünk kell arra való tekintettel, amit viszont így mond: „Legszörnyűbb dolog a világon a bűnösök halála.” A reményre gondol a zsoltár, amikor azt énekli: „Örök emlékezetben lészen az igaz.” A félelemre gondol, midőn így folytatja: „Rosszhír-hallástól nem kell félnie.” Mert lesz egy rosszhír-hallás, melynél már rosz-

szabb nem is lehet, midőn ezt kell majd hallaniuk a bal felől állóknak: „Menjetek az örökké tartó tűzre!” Ez az a rosszhír-hallás, amelytől az igaznak nem kell félnie, hiszen ő a jobb felől állók között lesz, kik majd ezt hallják: „Jertek, Atyám áldottai, és vegyétek az országot!” A jelen életben pedig, mely középütt van a legfőbb jó és a legfőbb rossz között, közepesen jó és közepesen rossz dolgokkal tele, még nem jutottunk el a legfőbb jóhoz, sem a legfőbb rosszhoz. Mivel ami jó az életben kijut az embernek, az a legfőbb jóval összehasonlítva semmiség, és bármi rosszat kell az életben megtapasztalnunk, az az örök tűzzel összehasonlítva: egyszerűen összehasonlíthatatlan. A jelen élet felemás voltában tehát az Evangélium szavát kell mérvadónak tartanunk: "Aki hisz énbennem, még ha meghal is, élni fog." Tehát ha meghal is időlegesen, de nem hal meg örök halállal. Bár testileg halandók vagyunk, élni fogunk, ha hiszünk. Vigasztaljuk tehát egymást e szavakkal. Meglehet, hogy az emberi szív nem bánkódik, mikor elveszíti valamely szeretettjét. De jobb, ha bánkódik az emberi szív, majd gyógyulást talál, semmint, hogy bánattalanságában embertelenné váljék. Mária, Lázár testvére ragaszkodott az Úrhoz, és mégis bánkódott testvére halálán. De mit csodálkozol Márián, mikor maga az Úr is megsiratta Lázárt, holott tudta, hogy menten föltámasztja?

Responzórium

℣. Ki eljövendő vagy í**tél**ni † élőket és hol**ta**kat ∗ tűz által az egész *vi***lá**got. * ℟. TE, URAM. **K**I A MÁR.
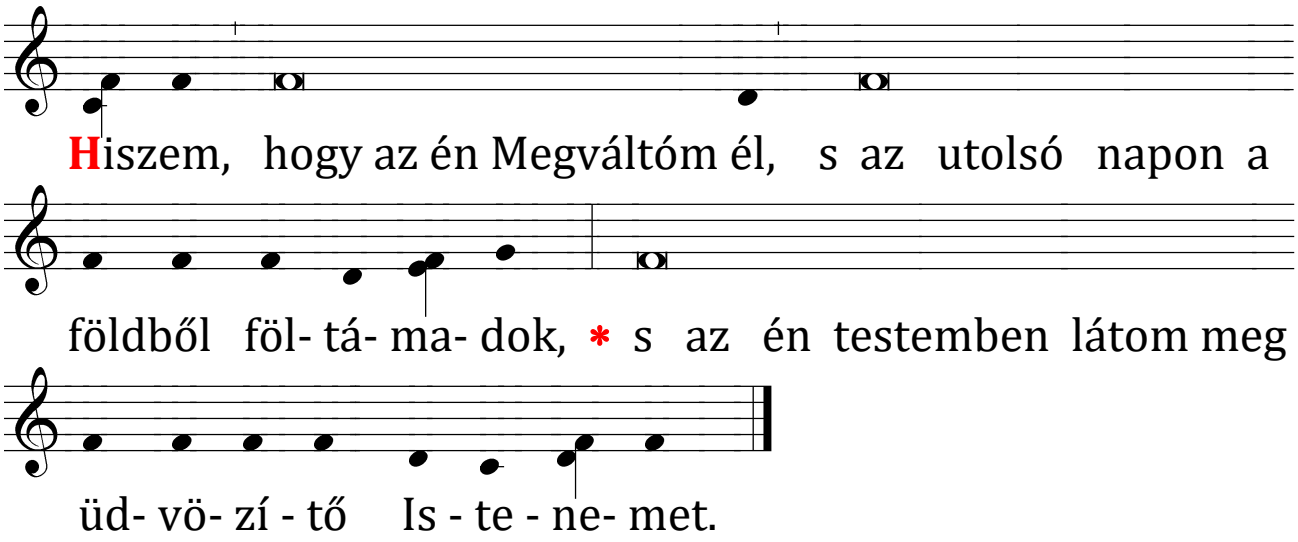
Szent Ágoston püspök beszédének folytatása

HA semmiség volna a halál keserűsége, mi nagyság lenne a vértanúk erejében? Azért mondja az Apostol: „Nem akarjuk, hogy az elaludtak felől bizonytalanságban legyetek, testvérek, nehogy szomorkodjatok, úgy, mint a pogányok, kik nem birtokolják a reményt!” Nem azt mondja tehát: ne szomorkodjunk, hanem, hogy ne szomorkodjunk úgy, mint a pogányok, akik nem birtokolják a reményt. Hogyne szomorkodnál, amikor a test, mely a lélek erejéből élt, most lélektelenné válik, midőn amaz elhagyta őt. Eddig járt-kelt, most fekszik. Eddig beszélt, most hallgat. A bezárt szemekbe többé fény nem hatol. Meg nem nyílnak a fülek semmi hangra. A testnek minden tagja beszüntette működését. Nincs már, aki parancsot adjon a lépteknek a járásra, a kezeknek a cselekvésre, az érzékeknek az érzékelésre. Nem olyan-e ez, mint egy ház, melynek ékessége valamiféle láthatatlan lakó volt, s most, hogy eltávozott az, akit nem is láttunk, csak az maradt, akit siralommal kell látnunk? De ha ebből jön a szomorúságnak oka, ebből jöjjön a szomorúságnak vigasztalása is. Miféle vigasztalás? Így mondja Pál: „Maga az Úr fog az utolsó harsona-

szókor leszállni a mennyből. Először a Krisztusban meghaltak támadnak föl, azután pedig velük együtt azok, akik élünk és megmaradtunk, elragadtatunk a felhőkbe Krisztus elé.” Ez is időleges változás lesz? Nem, hanem ezután már mindig az Úrral leszünk! Legyen hát vége a szomorúságnak, ahol ilyen nagy a vigasztalás! Töröljük le a könnyeket a lélekről, mert a hit kiűzte a szomorúságot! Ekkora remény birtokában nem illik, hogy Isten temploma szomorúságban álljon! Hiszen itt lakik a jóságos Vigasztaló! Itt lakik az Ígérő, aki soha nem csap be minket! Miért siratjuk még tovább a megholtakat? Hogy keserű a halál? De hiszen ezen ment át a mi Urunk is! Legyen elég e néhány szó nektek, szeretteim! Adjon bőségesebb vigasztalást Az, aki nem költözik ki soha szívetekből! Méltóztassék ő úgy lakozni bennetek, hogy a végső napon mindnyájunkat átalakítson az új életre!

A második és harmadik olvasmány helyén vehetünk más megfelelő szöveget az egyháztanítók műveiből.

Responzórium

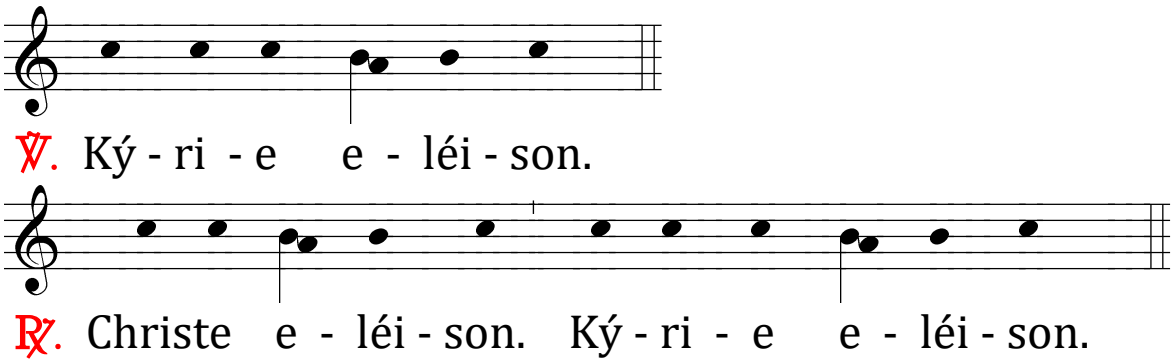
℣. Kit én magam lá**tok** meg † és **nem** más ∗ az én szemeim *né***zik** őt. * ℟. ÜDVÖZÍTŐ ISTENEMET.

℣. Adj, Uram, **né**kik † örök nyugo**dal**mat * és az örök világosság fényesked*jék* **né**kik. ℟. **H**ISZEM.

Könyörgés a megholtakért (Az alábbiak helyett más hasonló esedezések is vehetők, illetve a kérések az alkalomhoz illően bővíthetők.)

Pap, vagy előimádkozó:

SZERETETT testvéreim, imádkozzunk a megholt hívek (vagy: e megholt hívő) lelkéért, hogy az Úr őket (őt) kegyelmével a menny örömébe bevezesse, s az ítéletnapkor szentjei és választottjai közé jobb felől állítsa őket (őt), és minket is.

℣. Elhunyt szeretteinkért, (név szerint N. N. testvéreinkért), jótevőinkért, barátainkért plébániánk (közösségünk) valamennyi elhunyt hívőjéért könyörögjünk az Úrhoz: **K**yrie eleison.
℟. Christe eleison. Kyrie eleison.

℣. Krisztusban elhunyt valamennyi testvérünkért könyörögjünk az Úrhoz: **K**yrie eleison.
℟. Christe eleison. Kyrie eleison.

℣. Önmagunkért és egymásért, hogy elnyerjük a jó halál kegyelmét, könyörögjünk az Úrhoz: **K**yrie eleison.
℟. Christe eleison. Kyrie eleison.

Miatyánk…

℣. Az Úr legyen veletek!
℟. És a te lelkeddel!

vagy

℣. Uram, hallgasd meg könyörgésemet!
℟. És az én kiáltásom jusson eléd!

Könyörögjünk!

Könyörgés

KÖNYÖRÜLJÉL, Urunk, (N-nek és) valamennyi elhunyt szolgádnak és szolgálódnak lelkén, kikért Fölséged színe előtt itt esedezünk, hogy e kegyeletes szolgálatnak jóvoltából bejussanak a te örökkévaló nyugalmadba. A mi Urunk, Jézus Krisztus által. ℟. Ámen.

℣. Az Úr legyen veletek!
℟. És a te lelkeddel!

vagy

℣. Uram, hallgasd meg könyörgésemet!
℟. És az én kiáltásom jusson eléd!

℣. Adj, Uram, örök nyugodalmat neki(k)!
℟. És az örök világosság fényeskedjék neki(k)!

℣. Nyugodjanak (Nyugodjék) békében!
℟. Ámen.
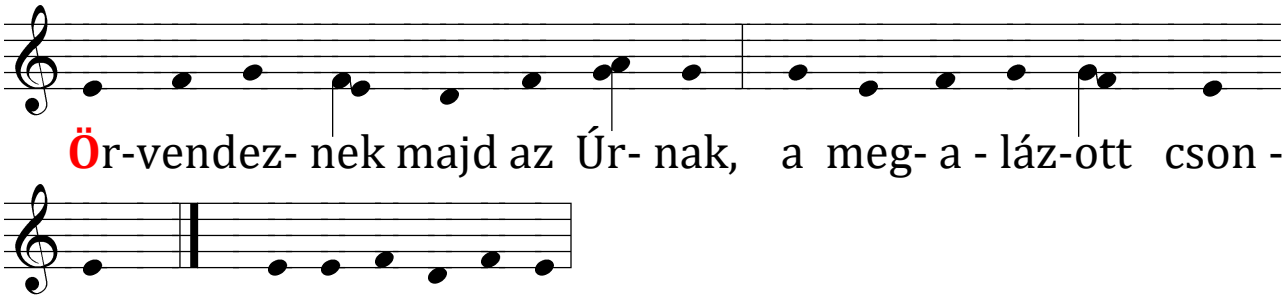
Kimenet csendben, vagy Salve Reginával, illetve más alkalmas énekkel.

Laudes

A bevezetés elmarad.

Antifóna • Tonus irregularis

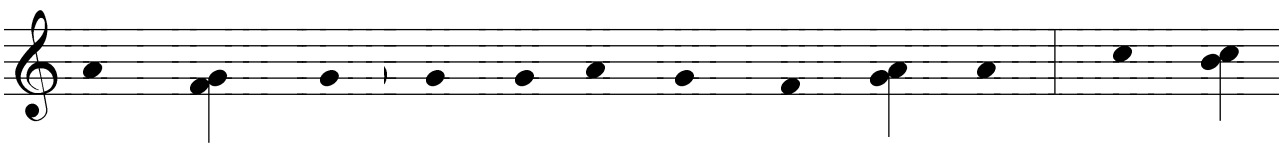
T. irr.

50. zsoltár

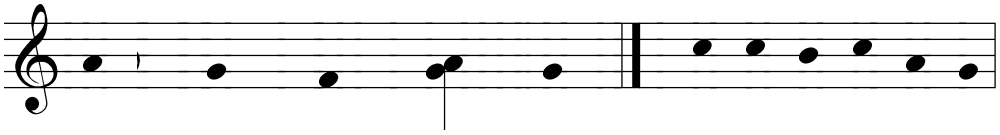
KÖNYÖRÜLJ rajtam, **Is**ten, *
a te nagy irgalmas*ságod*
szerint;
És a te könyörületednek
sokasága **sze**rint *
töröld el az én
go*noszsá***go**mat!
Moss meg engem
teljességgel az én
gonoszsá**gom**ból, *
és bűnömből tisz*títs meg*
engem;
Mert ismerem az én
gonoszsá**go**mat, *
és szemem előtt van az én
bűnöm **min**denkor!
Ellened, csak teellened
vétkeztem, *
és gonoszat cselekedtem a
te *színed* **e**lőtt;
Hogy igaznak találtassál
beszé**ded**ben, *
és győzedelmesnek
í*téle***ted**ben;
Mert íme, már gonoszságban
fogan**tat**tam, *
és bűnben fogadott *engem*
anyám.
Pedig te a szívnek igazságát
szereted, *
és bölcsességednek titkait
kinyilatkoz*tattad* **né**kem.
Hints meg engem izsóppal,
és megtisz**tu**lok, *
moss meg engem, és a
hónál fe*hérebb* **le**szek!
Engedd, hogy örömet és
vigasságot **hal**ljak, *
hogy örvendezzenek
mega*lázott* **csont**jaim!

Fordítsd el orcádat bűne**im**től, *
és töröld el minden go*noszszá***go***mat!
Tiszta szívet teremts bennem, ó, **Is**ten, *
és az igaz lelket új*ítsd meg* **ben**sőmben!
Ne vess el engem orcád **e**lől, * és szent lelkedet ne *vond meg* **tő**lem!
Add vissza nekem a te üdvösségednek **ö**römét, *
és készséges lélekkel erő*síts meg* **en**gem!
Hadd tanítsam meg a bűnösöket a te uta**id**ra, *
és az istentelenek majd meg*térnek* **hoz**zád!
Szabadíts meg engem a vértől, Isten, én üdvösségemnek **Is**tene, * és nyelvem magasztalni fogja i*gazszá***go**dat!
Uram, nyisd meg **aj**kamat, *
és szám a te dicséret*edet* **hir**deti;
Mert nem az áldozatban gyönyör**kö**döl, *
és hiába hozok égőáldozatot, nincsen az *tetszé***sed**re!
A töredelmes lélek az Istennek tetsző **ál**dozat, *
a megtört és alázatos szívet, ó, Isten, *meg nem* **ve**ted.
Cselekedjél kegyesen, Uram, Sionnal jóakaratod **sze**rint, *
hogy megépüljenek Jeruzsá*lemnek* **fa**lai!
Akkor elfogadod az igazság áldozatát, †
az ajándékokat és az égőáldo**za**tot, *
akkor visznek majd oltárodra áldo*zati* **ál**latot.
Adj Uram örök nyugodalmat **ne**ki(k) *
és az örök világosság fényes*kedjék* **ne**ki(k). ANT.

Antifóna • 8g

Hall - gasd meg, az én i - mád - sá - go - mat, min- den

test hoz - zád mé - gyen. 8g

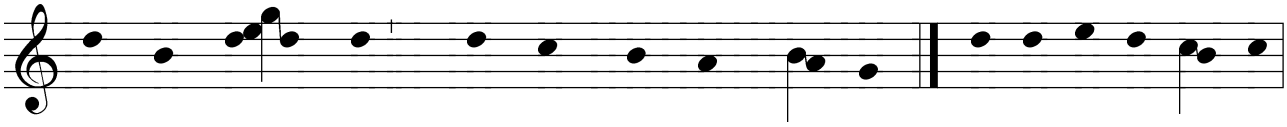
64. zsoltár

TÉGED illet, Isten, a
dic*séret* **Si**onban, *
és neked teljesítik a
fogadalmakat
Je*ruzsá***lem**ben.
Te meghallgatod az
*imád***ság**ot, *
minden test *hozzád*
mégyen.
A mi gonoszságaink
elhatalma*sodtak* **raj**tunk, *
de te megkegyelmezel
*bűne***ink**nek.
Boldog, akit kiválasztottál és
ma*gadhoz* **fo**gadtál, *
a te csarnoka*idban* **la**kik.
Betöltesz házad *java***i**val *
és templomodnak
*szentsé***gé**vel.
Igazságodban csodálatos
módon meghallgatsz minket,
üdvössé*gadó* **Is**tenünk, *
te, reménysége a föld
minden határának és a
messzi *tenge***rek**nek;

Ki hatalmaddal he*gyeket*
alkottál *
felövezvén magadat
*erős***ség**gel;
Ki lecsöndesíted a tenger
áradását, az ő hab*jai*
zúgását, *
a népek *hábor***gá**sát.
Megrettennek a te jeleidtől,
kik e széles *földön* **lak**nak, *
és megörvendezteted
napkeletet és *napnyu***ga**tot.
Meglátogattad a földet és
megré*szegí***tet**ted, *
sokszorosan
megga*zdagí***tot**tad.
Isten folyója telve vizekkel, †
eleséget készítesz
*minde***nek**nek, *
így rendezted *el a* **föl**det.
Barázdáiba vizet vezetsz és
rögeit *elsi***mí**tod, *
záporesőkkel meglágyítod
azt és megáldod a sar*jadó*
vetést.
Kegyességeddel
megkoronázod *az* **esz**tendőt,

* és lábad nyomában *bőség* **fa**kad.
Rétek virulnak a *siva***tag**ban,
* és vigasságba öltöz*nek a* **dom**bok.
Megtelnek a mezők juhokkal,
† a völgyek bővelkednek *gabo***ná**val, *
ujjonganak és himnuszt éne*kelnek* **min**denek.
Adj Uram örök nyugo*dalmat* **ne**ki(k) *
és az örök világosság fényes*kedjék* **ne**ki(k). ANT.

Antifóna • 7c

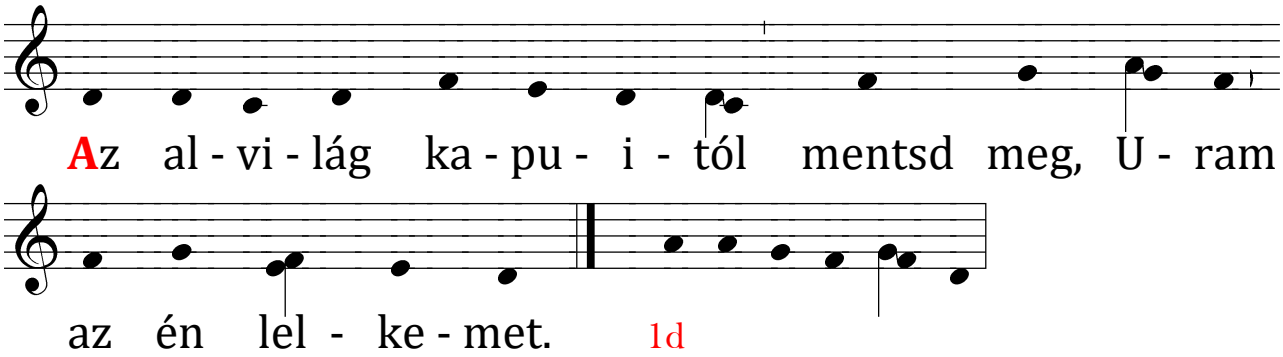
62. zsoltár (!)

ISTEN, *én* **Is**tenem, *
tehozzád ébredek *virra***dat**kor.
Téged szomjazik az én lelkem, †
utánad sóvárog *az én* **tes**tem *
a puszta és úttalan és víznél*küli* **föl**dön.
Így jelenek meg a szent*élyben* **e**lőtted, *
hogy lássam hatalmadat és dic*sősé***ge**det;
Mert jobb a te irgalmasságod, *mint az* **é**let,
* az én ajkaim dic*sérnek* **té**ged.
Így áldalak téged *éle***tem**ben,
* és a te nevedben emelem föl a *keze***i**met.
Mint kövér és bőséges táplálékkal teljék meg *az én* **lel**kem, *
és vigasságos ajkakkal dic*sér az* **én** szám;
Ha rólad emlé*kezem* **á**gyamon, *
reggel is rólad *gondol***ko**dom;

Mert te *lettél* **se**gítőm, *
és szárnyad árnyékában *örven***de**zem.
Lelkem tehozzád *ragasz***ko**dik, *
a te jobbod *fölvett* **en**gem.
Azok pedig hiába üldözték lelkemet, †
alábuknak a *föld mé***lyé**be, * a kard élére jutnak, a sakálok marta*léka* **lesz**nek.

A Király pedig vigadni fog az Istenben, †
megdicsőülnek mind, akik reá *föles***küd**tek, *
mert elnémíttatott a gonoszat *szólók* **szá**ja.
Adj Uram örök nyugo*dalmat* **ne**ki(k) *
és az örök világosság fényes*kedjék* **ne**ki(k). ANT.

Antifóna • 1d

Ezekiás éneke

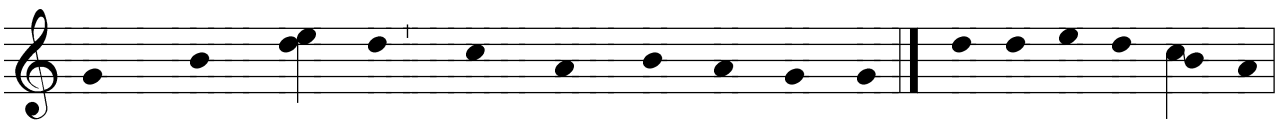
MONDÁM: Az én életemnek közepén kell **el**mennem *
az alvilág *kapu***i**hoz.
Megfosztatván éveim maradé**ká**tól *
mondám: Nem látom többé az Úristent az *élők* **föld**jén.
Nem látok többé **em**bert *
a földnek la*kói* **kö**zött.

Eltűnik nemzet**ség**em, *
és fölszedetik előlem, mint a pász*torok* **sáto**ra.
Életem elmetszve, mintha elvágta volna a takács, †
alighogy szőni kezdett, máris elvágott **en**gem, *
reggelről estére *végzesz* **ve**lem.
Reggelig reménykedtem, †
de, mint az oroszlán,

összetörte minden **cson**tomat, *
reggelről estére *végzesz* **ve**lem.
Mint a fecskefiók, úgy **ki**áltok *
sóhajtok, *mint a* **ga**lamb.
Elapadtak az én **sze**meim *
várakozva nézvén a *magas***ság**ba.
Uram, erőszakot szenvedek, felelj **ér**tem! *
Mit mondhatnék, avagy mit felel majd nékem, →
hiszen mindezt ő maga *csele***ked**te?
Átgondolom előtted minden eszten**dő**met *
az én lelkemnek kese*rűség***é**ben.
Uram, ha így kell élnem, és ilyenekben van lelkem élete, † fenyíts meg engem, de adj életet **ne**kem, *
így válik majd javamra legkeservesebb kese*rű***sé**gem!

Te pedig megszabadítottad az én lelkemet, hogy el ne **ves**szen, *
hátad mögé vetetted *minden* **bűnö**met;
Mert nem az alvilág tesz rólad vallást, †
és nem a halál dicsőít meg **té**ged, *
nem azok várnak hűségedre, akik a *sírba* **szál**lnak.
Az élő, az élő tesz rólad vallást, †
miképpen én is e **na**pon, *
az atya hirdeti fiainak *hűség***e**det.
Uram, ments meg engem, †
és zsoltárainkat zengjük majd életünk minden **nap**ján * az *Úrnak* **há**zában!
Adj Uram örök nyugodalmat **ne**ki(k) *
és az örök világosság fényes*kedjék* **ne**ki(k). ANT.

Antifóna • 7a
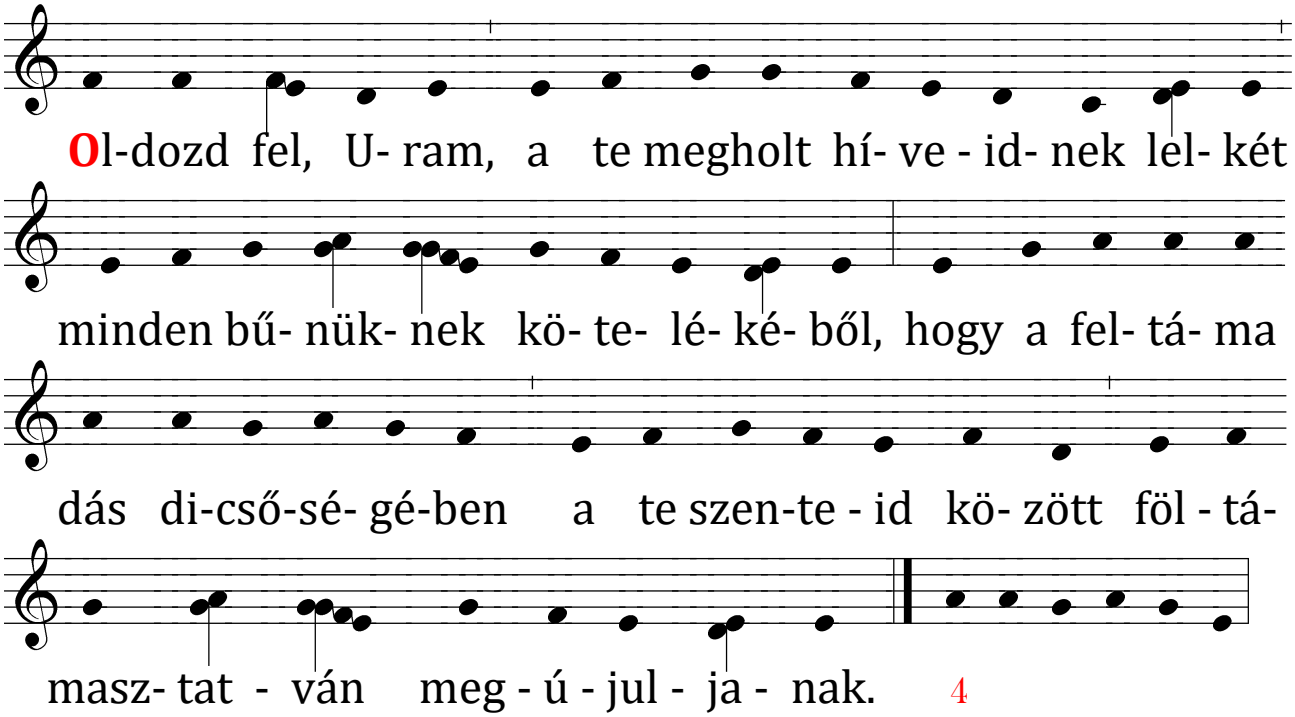

150. zsoltár

DICSÉRJÉTEK az Urat az ő *szentélyé*ben, *
dicsérjétek őt az ég erős bol*toza*tában!
Dicsérjétek őt hatalmas *tette*iért, *
dicsérjétek őt nagyságának soka*sága* szerint!
Dicsérjétek őt trom*bita*szóval, *
dicsérjétek őt orgonával és *cite*rával!
Dicsérjétek őt dobbal és *éneklő*karban, *
dicsérjétek őt húrokkal és *hangsze*rekkel!
Dicsérjétek őt hangos szavú cimbalmokkal, †
dicsérjétek őt vigasságos *cimbal*mokkal, *
minden élő dicsér*je az* Urat!
Adj Uram örök nyugo*dalmat* neki(k) *
és az örök világosság fényes*kedjék* neki(k). ANT.

Minden mást elhagyva következik a Benedictus.

Antifóna a Benedictushoz

Zakariás éneke

✠ ÁLDOTT az Úr, Izráelnek **Is**tene, *
mert meglátogatta és megváltotta *az ő* **né**pét;
És fölemelte nekünk az üdvösség **e**rejét *
Dávidnak, az ő szolgájának **há**zában;
Miképpen megmondotta szentjeinek *ajka* **ál**tal, *
prófétái által, kik kezdettől *fogva* **vol**tak;
Hogy szabadulást ad a mi ellenség**einkt**ől, *
és mindazok kezéből, kik gyűlölnek **min**ket;
Hogy irgalmasságot cselekszik *atyá***ink**kal, *
és megemlékezik szent szövetség**é**ről;
Az esküvésről, amellyel megesküdött atyánknak, *Ábra***hám**nak, *
hogy megadja **né**künk;
Hogy megszabadulván az ellenség **ke**zéből *
félelem nélkül szolgáljunk **né**ki;
Szentségben és igazságban az ő *színe* **e**lőtt *
életünknek *minden* **nap**ján;
És te, gyermek, a Magasságbelinek prófétája **le**szel, *
mert az Úr orcája előtt mégy elkészíteni *az ő* **u**tait;
Hogy az üdvösség ismeretét megadjad *az ő* **né**pének *
bűneiknek bocsána**tá**ra.
A mi Istenünk irgalmának mélységei **ál**tal, *
mivel meglátogatott minket a magasságból **tá**madó;
Hogy megvilágosítsa azokat, kik a sötétségben és a halál árnyékában **ül**nek, *
és lépteinket a békességnek útjára *iga***zí**tsa.
Adj Uram örök nyugodalmat **ne**ki(k) *
és az örök világosság fényes*kedjék* **ne**ki(k). ANT.

Könyörgés

KÖNYÖRÜLJ, Urunk, valamennyi elhunyt szolgádnak és szolgálódnak lelkén, kikért Fölséged színe előtt itt esedezünk, hogy e kegyeletes szolgálatnak jóvoltából bejussanak a te örökkévaló nyugodalmadba. A mi Urunk, Jézus Krisztus által…

vagy

MINDEN híveidnek alkotója és megváltója, Isten, add meg szolgáid és szolgálóid lelkének minden bűnüknek bocsánatát, hogy a feloldozást, melyre mindenkor vágyakoztak, e kegyes esedezések által elnyerhessék. Ki élsz és uralkodol az Atyával és a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké. Ámen.

Könyörgés egy megholtért

ÚRISTEN, aki bőkezűen osztod a megbocsátást és szíveden viseled az ember üdvösségét, kegyelmedet arra kérjük, engedd, hogy testvérünk, N. szolgád (szolgálód), akit e világból magadhoz szólítottál, a boldogságos, mindenkor szűz Máriának és minden szenteknek közbenjárásával segítve, az el nem múló boldogság örökrészébe eljuthasson. A mi Urunk…

℣. Adj Uram örök nyugodalmat neki(k).
℟. És az örök világosság fényeskedjék neki(k).

℣. Nyugodjanak (Nyugodjék) békességben.
℟. Ámen.

